

Sygn. akt VI U 40/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

przy udziale zainteresowanego (...) w W.

o zasiłek chorobowy

1. zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...). znak (...) oraz z dnia (...). znak (...) w ten sposób, że przyznaje M. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 27 października 2015r. do 20 listopada 2015r.,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. na rzecz M. P. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI U 40/16

UZASADNIENIE

1.

Pierwszą decyzją z dnia (...)roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń (...)w W. odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27 października 2015r. do 16 listopada 2015r.

W uzasadnieniu decyzji Zakład podał, iż w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, w dniu 9 listopada 2015r., odwołująca rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej.

(decyzja z dnia 1 grudnia 2015r. – akta rentowe)

2.

Drugą decyzją z dnia (...)roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń (...)w W. odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego za dalszy okres od 17 listopada 2015r. do 20 listopada 2015r.

W uzasadnieniu decyzji Zakład podał, iż w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, w dniu 9 listopada 2015r., odwołująca rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej i działalność ta jest nadal prowadzona, tj. w okresie kolejnej niezdolności do pracy.

(decyzja z dnia 18 grudnia 2015r. – akta rentowe)

M. P. wniosła dwa odwołania od powyższych dwóch decyzji Zakładu, wnosząc o ich zmianę poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27 października 2015r. do 20 listopada 2015r.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że jedyną czynnością podjętą w okresie zwolnienia lekarskiego w związku z planowaną działalnością było zgłoszenie jej do Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej i złożenie stosownego zgłoszenia do ZUS w celu odprowadzania składek na ubezpieczenia zdrowotne. Poza złożeniem formularza odwołująca nie podjęła żadnych czynności związanych z działalnością. Formalne zarejestrowanie działalności gospodarczej było związane z obawą przed zwolnieniem z pracy z powodu długotrwałego zwolnienia lekarskiego. Poza tym wskazała, iż w ramach zwolnienia lekarskiego nie miała zalecenia leżenia, ani ciągłego przebywania w domu. W całym okresie od zarejestrowania przedmiotowej działalności nie świadczyła żadnych usług, nie wystawiała także faktur, a zatem nie osiągnęła przychodu, ani nie poniosła żadnych kosztów z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Tym samym nie wykorzystywała zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z jego celem.

(1. odwołanie – k. 1 – 5)

(2. odwołanie – k. 9 – 12)

Pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)w W. w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich łączne rozpoznanie w niniejszej sprawie.

(odpowiedź na odwołanie – k. 17)

Pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2016 roku, z uwagi na przebieg postępowania dowodowego, pozostawił decyzję do uznania Sądu.

(protokół rozprawy z 18 kwietnia 2016r. – k. 32)

Zainteresowanym w sprawie jest (...) w W.. Zainteresowany brał udział w postępowaniu przed organem rentowym i zostały mu również doręczone przedmiotowe decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...). znak (...) oraz z dnia (...). znak (...).

Zgodnie z art. 477¹¹ Kodeksu postępowania cywilnego:

§ 1. Stronami są ubezpieczony, osoba odwołująca się od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, organ rentowy, wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności i zainteresowany.

§ 2. Zainteresowanym jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli zainteresowany nie bierze udziału w sprawie, sąd zawiadomi go o toczącym się postępowaniu. Zainteresowany może przystąpić do sprawy w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia zawiadomienia. Do zainteresowanego przepisu art. 174 § 1 nie stosuje się.

§ 3. Postanowienie sądu o zawiadomieniu zainteresowanego o toczącym się postępowaniu może zapaść na posiedzeniu niejawnym.

Z uwagi na fakt brania przez zainteresowanego (...) w W. udziału w sprawie przed organem rentowym, brak było podstaw do zawiadomienia go o toczącym się postępowaniu. Natomiast zainteresowany został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy i były mu także doręczane odpisy pism procesowych i sądowych.

Zainteresowany (...) w W. nie zajął stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy z 18 kwietnia 2016r. – k. 31)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. jest zatrudniona w firmie (...) w W.. Odwołująca miała orzeczoną niezdolność do pracy w okresie od 27 października 2015r. do 16 listopada 2015r. oraz od 17 listopada 2015r. do 20 listopada 2015r.

(dowód: zaświadczenie lekarskie – akta rentowe)

W dniu 12 listopada 2015r. odwołująca złożyła w organie rentowym formularz ZUS ZZA, stanowiący zgłoszenie do ubezpieczenia zdrowotnego. Z treści wniosku wynika, że odwołująca w dniu 9 listopada 2015r. rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej.

(dowód: formularz ZUS ZZA – akta rentowe; wydruk z CEIDG – k. 14)

Jedyną czynnością podjętą przez odwołującą w okresie zwolnienia lekarskiego w związku z planowaną działalnością było zgłoszenie jej do Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej i złożenie stosownego zgłoszenia do ZUS w celu odprowadzania składek na ubezpieczenia zdrowotne. Poza złożeniem formularza odwołująca nie podjęła żadnych czynności związanych z działalnością. Odwołująca nie świadczyła żadnych usług, nie wystawiała faktur, nie osiągnęła przychodu, ani nie poniosła żadnych kosztów z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Nie prowadziła żadnych rozmów czy negocjacji. Nie zawierała także umów związanych z planowaną działalnością, nie założyła rachunku bankowego, ani nie dokonała zgłoszenia aktualizującego NIP.

Formalne zarejestrowanie działalności gospodarczej było związane z obawą przez zwolnieniem z pracy z powodu długotrwałego zwolnienia lekarskiego. Jednakże po powrocie do pracy po zwolnieniu lekarskim odwołująca doszła do wniosku, że ryzyko utraty pracy w najbliższym czasie jest niewielkie, dlatego od dnia 22 grudnia 2015r. zawiesiła prowadzoną działalność gospodarczą.

(k. 27-30, zeznania odwołującej i świadka S. P. k. 31-32)

Na mocy 2 decyzji z dnia 1 grudnia 2015r. oraz 18 grudnia 2015r. organ rentowy odmówił odwołującej prawa do zasiłku chorobowego łącznie za okres od 27 października 2015r. do 20 listopada 2015r.

(dowód: decyzja z dnia 1 grudnia 2015r. – akta rentowe;

dowód: decyzja z dnia 18 grudnia 2015r. – akta rentowe)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a także na podstawie oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych oraz zeznań odwołującej i świadka S. P..

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 32).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była zasadność dwóch decyzji ZUS odmawiających odwołującej M. P. prawa do zasiłku chorobowego za dwa okresy:

1. od 27 października 2015r. do 16 listopada 2015r. oraz
2. od 17 listopada 2015r. do 20 listopada 2015r.

Podstawą takiego rozstrzygnięcia organu rentowego jest regulacja zawarta w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity - Dz. U. z 2014 roku, poz. 159; dalej jako: ustawa o świadczeniach). Zgodnie z tym przepisem ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

W przedmiotowej sprawie Sąd ustalił, że odwołująca M. P. przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od 27 października 2015r. do 20 listopada 2015r. W trakcie przebywania na zwolnieniu lekarskim odwołująca zarejestrowała działalność gospodarczą, jako datę rozpoczęcia działalności wskazując dzień 9 listopada 2015r. Na tym ustaleniu organ rentowy oparł swe decyzje, zaskarżone w niniejszym postępowaniu, wywodząc, że zachowanie odwołującej należy interpretować jako wykonywanie pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, a więc jako naruszenie wspomnianego wyżej art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach.

Jak wynika z powyższego kluczowym zagadnieniem do rozważenia w niniejszej sprawie było prawidłowe zakwalifikowanie zachowania odwołującej w świetle regulacji z art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach. Przepis ten zawiera dwie przesłanki utraty prawa do zasiłku: wykonywanie pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, bądź też wykorzystywanie zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z jego celem. Warto w tym miejscu dodać, że stwierdzenie choćby jednej z tych przesłanek wystarczy do uznania utraty prawa do zasiłku chorobowego (tak też: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2010r., sygn. akt III UK 71/09). W przedmiotowej sprawie organ rentowy powołał się na wykonywanie pracy zarobkowej przez odwołującą w okresie orzeczonej niezdolności do pracy. W świetle przytoczonego orzeczenia należy zauważyć, że samo stwierdzenie zaistnienia tej przesłanki wystarczy do orzeczenia utraty przez ubezpieczoną prawa do zasiłku.

Ustaleniu przez Sąd podlegało zatem, czy odwołująca w okresie orzeczonej niezdolności do pracy wykonywała pracę zarobkową.

Zgodnie z przyjętymi powszechnie poglądami doktryny nie uważa się za działalność zarobkową, która pozbawiałaby ubezpieczonego prawa do zasiłku chorobowego, incydentalnych czynności polegających na podpisywaniu dokumentów finansowych sporządzanych przez inną osobę (por. Agnieszka Gil – Rzetecka Komentarz do art. 17 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – Lex). Nie można za działalność zarobkową uznać incydentalnego podpisywania dokumentów finansowych przedsiębiorstwa, które zostały wytworzone przez inną osobę np. na skutek dokonania zamówienia jakiegoś towaru. Na podobnym stanowisku stoi orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym podnosi się, że samo podpisywanie faktur i innych dokumentów niezbędnych do prowadzenia działalności (w sytuacji gdy nie ma możliwości jej zawieszenia w okresie pobierania zasiłku) można uznać za działalność, która nie ma zarobkowego charakteru (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008r. III UK 11/08 OSNP 2009/21-22/292). W wyroku z dnia 4 kwietnia 2012r. (II UK 186/11, LEX nr 1216851) Sąd Najwyższy wskazał, że wykonywanie pracy zarobkowej w rozumieniu art. 17 ustawy o świadczeniach polega na podjęciu działań stanowiących realizację obowiązków pracowniczych lub wynikających z innego stosunku prawnego obejmującego świadczenie pracy. Pracami takimi (w przypadku prowadzenia działalności pozarolniczej) będzie wykonywanie konkretnych czynności związanych wprost z działalnością gospodarczą, w tym nadzór nad zatrudnionymi pracownikami, obsługa klientów, przyjmowanie i wydawanie materiałów. Nie stanowi więc takiej pracy zarobkowej uzyskiwanie w trakcie korzystania ze zwolnienia lekarskiego dochodów, niepołączonych z osobistym świadczeniem pracy, np. podpisywanie w trakcie zwolnienia lekarskiego dokumentów finansowych, sporządzonych przez inną osobę oraz formalnoprawne tylko prowadzenie jednoosobowej działalności gospodarczej, jeśli osoba ją prowadząca jest równocześnie pracodawcą i wyłącznie w zakresie jej obowiązków leży nadzór nad działalnością firmy.

Z ustalonych przez Sąd okoliczności wynika, że w trakcie przebywania na zwolnieniu lekarskim odwołująca dokonała rejestracji działalności gospodarczej. Jednakże nie wiązało się to z rzeczywistym prowadzeniem działalności. Odwołująca nie świadczyła w tym czasie żadnych usług, nie wystawiała faktur, rachunków, nie osiągała przychodu, ani nie poniosła żadnych kosztów związanych z działalnością. Nie prowadziła żadnych rozmów czy negocjacji, ani nie zawierała umów związanych z planowaną działalnością. Nawet nie założyła rachunku bankowego, ani nie

dokonała zgłoszenia aktualizującego NIP. Poza tym, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, zarejestrowała ona działalność gospodarczą w obawie przed utratą pracy z powodu przebywania na długotrwałym zwolnieniu lekarskich. Nie miała zatem zamiaru rozpoczęcia prowadzenia działalności od dnia 9 listopada 2015r., a jedynie chciała się zabezpieczyć na przyszłość, w przypadku ewentualnego zwolnienia. Działalność gospodarcza została zarejestrowana „na wszelki wypadek”. Nigdy nie doszło do jej faktycznego aktywowania. Od dnia 22 grudnia 2015r. działalność została zawieszona, bowiem odwołująca nie została zwolniona z pracy po powrocie z długotrwałego zwolnienia.

W świetle powyższych okoliczności stwierdzić należy, iż wprawdzie działalność została zgłoszona do CEIDG, jednak nigdy nie została faktycznie rozpoczęta. Podjęte przez odwołującą działania należy potraktować jako incydentalne czynności z zakresu prowadzenia działalności gospodarczej. Nie można ich uznać za wykonywanie pracy zarobkowej. Tym samym nie można uznać, aby w przypadku odwołującej zostały spełnione przesłanki z art. 17 cyt. ustawy, skutkujące odmową przyznania prawa do zasiłkach chorobowego.

Wobec powyższego Sąd zmienił zaskarżone 2 decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.:

1. z dnia (...). znak (...) oraz

2. z dnia(...) znak (...)

w ten sposób, że przyznał M. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 27 października 2015r. do 20 listopada 2015r.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie żądania pełnomocnika odwołującej (k. 32) oraz obowiązującej – ze względu na datę przesłania odwołań 30 grudnia 2015 roku (k. 1-16) – regulacji zawartej w § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 poz. 490 ze zm.). W konsekwencji Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. na rzecz M. P. kwotę 360 zł (dwa odwołania co do dwóch decyzji ZUS-u: 2 razy po 180 zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.